

ת"פ 699/08/20 - מדינת ישראל נגד אמנון נחום

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 699-08-20 מדינת ישראל נ' נחום
תיק חיצוני: 54095/19

בפני	כבוד השופטת רות שפילברג כהן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אמנון נחום

החלטה

בפני בקשת הנאשם (להלן: "**המבקש**") למתן צו המורה למאשימה (להלן: "**המשיבה**") להעביר לידי נתונים מתיקי חקירה שנפתחו בחשד לביצוע עבירות לפי סעיף 2(א4) **לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981** (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**") וגם ("**החוק**"), המוגשת בהתאם לסעיף 108 **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]**, **תשמ"ב-1982** (להלן: "**חסד"פ**").

הרקע לבקשה וטענות הצדדים:

- נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של פגיעה בפרטיות, לפי סעיפים 2(א4), 2(א4) + 5 לחוק הגנת הפרטיות. בכתב האישום נטען כי המבקש תיעד בסרטון שצילם באמצעות הטלפון הנייד שלו, את רגעי האחרונים של המנוח, עמרם שלמה בן שושן ז"ל, בסמוך לאחר שהמנוח נפגע בתאונה, וכי בהמשך אף שלח את הסרטון שצילם לאחרים, באמצעות אפליקציית המסרים "ווטסאפ".
- ביום 22.5.21 ניתנה על-ידי החלטה בנוגע לטענות מקדמיות שונות, אותן העלה המבקש בפתח משפטו, ולגבי בקשתו להורות על ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק. אותן טענות שנטענו נדחו, משמצאתי כי לא נפל פגם בהתנהלות המשיבה, אשר הגישה את כתב האישום, לאחר שהורתה על פתיחת תיק החקירה מחדש בעקבות ערר שהוגש על סגירתו, מטעם קרובי משפחת המנוח. כן נדחתה טענת התיישנות שהעלה המבקש באותה הבקשה.
- באשר לבקשה הנוכחית - בדיון שהתקיים ביום 30.6.21 עתרה ב"כ המבקש למתן צו לפי סעיף 108 לחסד"פ, לקבלת נתונים לגבי תיקי חקירה בהם נחקרה עבירה לפי סעיף 2(א4) **לחוק הגנת הפרטיות**. ב"כ המבקש עתרה לקבל לידיה נתונים לגבי מספר התיקים שנפתחו בגין עבירה זו, בשלוש השנים האחרונות. התבקש גם פירוט לגבי תמצית החשדות ותוצאות החקירה, ובציון עילת סגירת התיק וההנמקה לכך. כן עתרה להמציא לידי המבקש מידע ביחס למקרים בהם נחתם עם החשודים הסדר מותנה בעבירה זו. עוד התבקש מידע ביחס למקרים בהם הוגשו כתבי אישום בעבירה זו, לגבי עברם

הפלילי של הנאשמים ואם המשיבה עתרה בעניינם להטלת מאסר בפועל.

נטען, כי כתב האישום עניינו בעבירה "נדירה" שנסיבותיה חריגות, עבירה שהנה חדשה, יחסית, בספר החוקים, ואשר נוספה לחוק לפני כעשר שנים, וכי ראוי לבחון את מדיניות התביעה ואמות המידה להתנהלותה ביחס לתיקים אלה. כן מדובר בעבירה המצמצמת את זכותו של המבקש לחופש הביטוי, ונטען כי מכאן נובעים חשיבות מסירת המידע והצורך להתנהלות רגישה של התביעה בהגשת כתבי אישום בעבירה זו. ב"כ המבקש הבהירה כי המידע דרוש למבקש על-מנת לבסס טענה של אכיפה בררנית, לפיה ננקט בעניינו יחס בלתי שוויוני ומפלה ביחס לחשודים אחרים באותה עבירה, טענה שאם תתקבל עשויה להוביל לביטול כתב האישום.

ב"כ המבקש טענה כי הפסיקה הכירה בזכותם של נאשמים לקבלת מידע מלא ביחס למדיניות ההעמדה לדין מכוח חיוניותו להגנתם וזכותם להליך הוגן, והפנתה להחלטה בבג"ץ 4922/19 **אפרים נווה נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)** (9.12.19), ממנה עולה, לטענתה, כי הליך לפי סעיף 108 הוא ההליך הנכון לחשיפת המידע המבוקש, ולהחלטת כב' השופטת דפנה ברק-ארז בע"מ 1786/12 **ג'ולאני נ' מדינת ישראל - המשרד לביטחון פנים** (20.11.13), שם דובר על עבירה שהוכנסה זמן קצר קודם לכן לספר החוקים, ונדון הצורך לבחון את אמות המידה של התביעה ביחס לעבירה החדשה. כן הפנתה ב"כ המבקש להחלטת הח"מ בת"פ (ק"ש) 50545-11-16 **שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' ליאור גל** (11.5.17), שם נקבע כי על המשיבה למסור למבקש נתונים בדבר העמדה לדין של נאשמים בעבירות של החזקת סמים "קלים" במשקל שאינו עולה על 100 גרם, והמחזיקים ברישיון לצריכת קנאביס רפואי.

ב"כ המבקש הציגה את תוצאות החיפוש מאתר "נבו" בעת החיפוש אחר תיקים העוסקים בעבירה לפי סעיף 2(א4) לחוק הגנת הפרטיות, ולפיהן עלו תוצאות של ארבעה תיקים אזרחיים, ולא עלו כלל תוצאות של תיקים פליליים.

4. ב"כ המשיבה התנגד למבוקש. נטען, כי כתב האישום מייחס לנאשם עבירות לפי סעיפים 2(א4), 2(א4) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, ולא עבירה לפי סעיף 2(א4) בלבד. ב"כ המשיבה טען כי חיפוש באתר "נבו" ביחס לסעיף 2(א4) לחוק הגנת הפרטיות מעלה עשרות תוצאות, ולפיכך לא הונחה תשתית ראיתית לתמיכה במתן צו עיון כמבוקש. עוד נטען כי הנטל להוכיח טענה של הגנה מן הצדק מוטל על המבקש, ומדובר בנטל כבד, אשר עליו לגבור על חזקת התקינות של הרשות המנהלית. בתוך כך, נטען כי היה על המבקש להניח תשתית ראשונית לביסוס הטענה של אכיפה בררנית לצורך קבלת הנתונים - נטל ראשוני, פחות במשקלו, מנטל השכנוע לביסוס הטענה במלואה. הטענות לפיהן מדובר בעבירה חדשה או עבירה הפוגעת בחופש הביטוי של הפרט, אינן מסייעות למבקש במסגרת בקשה זו. כן נטען כי בעבירה זו אין נערכים הסדרים מותנים כלל, שכן מדובר בעבירה מסוג "פשע" אשר אינה נכללת בתוספת השישית לחסד"פ, תוספת המונה את רשימת העבירות בהן ניתן לערוך הסדר מותנה.

דין והכרעה:

5. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, עיינתי בטיעוניהם הכתובים, ובשים לב לנסיבות המקרה שלפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל, בחלקה, וכי יש לאפשר למבקש לקבל מידע, ברוח בקשתו, ככל שהדבר נוגע לאכיפת החוק במקרים דומים, ושעניינם סעיף 2(א4) לחוק הגנת הפרטיות.

אנמק להלן את נימוקי החלטתי.

6. ראשית, אתיחס בקצרה למסלול הנורמטיבי. נראה כי המשיבה איננה חולקת על המסלול שבו נקט המבקש, בקשה על פי סעיף 108 לחסד"פ, וההתנגדות מנומקת בנימוקים ענייניים אחרים. קיימים מספר מסלולים המאפשרים לנאשם בהליך פלילי לממש את זכות העיון שלו בחומרים שונים, העשויים לתרום להגנתו. שני המסלולים העיקריים המצויים בגדרו של ההליך הפלילי מנויים **בסעיף 74 ובסעיף 108 לחסד"פ**. לכלל החומרים המתקבלים במסגרת בקשות אלה - צריכה להיות תרומה להגנת הנאשם, שאם לא כן - עשויות לגבור על זכות העיון של הנאשם זכויות אחרות, כזכותם של צדדים שלישיים לפרטיות, או אינטרסים אחרים, כמניעת הכבדה בלתי סבירה על התביעה (ראו: בג"ץ 5676/19 טקה נ' המחלקה לחקירות שוטרים בפרקליטות המדינה (29.10.19); בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' ליאל שינר (23.1.14), בפסקה 15 ובפסקה 21).

7. מסלול נוסף אשר הוכר בפסיקת בתי-המשפט הנו בקשה לקבלת מידע לפי **חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998**, ואף שבתי-המשפט נעתרו, לא אחת, לבקשות אלה, הודגש כי ככלל, בבקשות של נאשמים בהליך פלילי יש להעדיף את המסלולים שנקבעו במסגרת חוק סדר הדין הפלילי (ע"מ 2398/08 מדינת ישראל - משרד המשפטים נ' אליצור סגל (19.6.11); ע"מ 2668/15 מדינת ישראל נ' פרופ' הלל וייס (18.11.15)).

בע"מ 2398/08 מדינת ישראל - משרד המשפטים נ' אליצור סגל (19.6.11) דן בית-המשפט העליון בערעור המדינה על פסק-דין של בית-המשפט לעניינים מנהליים, אשר קיבל את עתירת המשיב - נאשם בהליך פלילי - והורה למדינה להעביר לעיונו את כל ההחלטות שהתקבלו לעניין העמדה לדין או אי-העמדה לדין בעבירות של העלבת עובד ציבור וזילות בית המשפט, בגין התבטאויות פוגעניות כלפי עובדי ציבור. זאת, לצורך ביסוס אפשרי של טענה לאכיפה בררנית במסגרת "הגנה מן הצדק". העתירה התבססה על הוראות **חוק חופש המידע**, והדיון נסב בעיקרו על היקף הזכות לגילוי המידע, ובנוגע למונח "הקצאת משאבים בלתי סבירה" העלולה להיות מוטלת על הרשות בעת השגת המידע. בעניין **סגל** קבעה כב' השופטת (כתוארה אז) מ. נאור, כי די בהתחייבותה של המדינה להעביר לידי המשיב החלטות לתקופה של **שלוש שנים לאחר**, על מנת לעמוד באמות המידה הנדרשות ממנה.

בע"מ 1786/12 ג'ולאני נ' מדינת ישראל - המשרד לביטחון פנים (20.11.13) דן בית-המשפט העליון בערעור על החלטת בית-המשפט המחוזי לדחות את עתירתם של נאשמים בהליך פלילי, לקבל לידיהם מידע על אודות תיקי חקירה שנפתחו נגד חשודים אחרים בחשד לביצוע אותה העבירה בה הורשעו (החזקה בתנאי עבדות), ולא הבשילו לכדי הגשת כתב אישום, למען ביסוס טענה של אכיפה בררנית בהליך הפלילי המתנהל נגדם. בית המשפט העליון, מפי כב' השופטת דפנה ברק-ארז, **קיבל את הערעור**, בהתבסס על הוראות חוק חופש המידע. בעניין **ג'ולאני** התמקדה המחלוקת בקבלת תמצית העובדות ב-15 תיקים, בעבירה שהנה עבירה "חדשה" שבבולותיה הפרשניים טרם הובררו, ובנסיבות בהן ידוע כי כתבי אישום בודדים שהוגשו בעבירה שונים מאוד בעובדותיהם מכתב האישום שיוחס למערער. בין היתר, נבחנה השאלה עד כמה כרוכה השגת המידע בהכבדה על הרשות ובהקצאת משאבים בלתי סבירה.

בשני המקרים שלעיל, התייחס בית-המשפט העליון לשאלה שמא קיים חשש שהגשת כתב האישום נגועה בהפליה, נוכח העובדה כי מדובר בעבירות "בלתי-רגילות", בין אם מן הסיבה כי דובר בעבירה חדשה בספר

החוקים, ובין אם דובר בעבירה המצמצמת את זכותו של הפרט לחופש ביטוי.

8. סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, שהבקשה דנן הוגשה לפי הוראותיו, קובע כדלקמן:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו."

סעיף 108 הוכר בפסיקה כסעיף המאפשר להגנה לבקש מבית-המשפט להורות על מתן זכות עיון בחומר רלוונטי שאינו בלב המחלוקת, ואינו מצוי או צריך להיות מצוי בידי התביעה, ועשוי לסייע להגנת הנאשם הגם שאינו מצוי בחומר החקירה. בפועל נעשה שימוש גובר והולך בסעיף זה כאמצעי להשגת נתונים שונים, בפרט כאשר מדובר בחומרים המצויים בידי צדדים שלישיים, וכאשר עולה הצורך לבחון את אמות המידה להתנהלות רשויות התביעה והאכיפה, בדומה למחלוקת שנדונה בעניין סגל ובעניין ג'ולאני לעיל. בית-המשפט העליון קבע בהקשר זה, כאמור, כי המסלול לפי סעיף 108 המצוי בגדרי ההליך הפלילי, עדיף על פני המסלול המינהלי לפי חוק חופש המידע, ואף על פני המסלול הקבוע בסעיף 74 לחסד"פ, בהתייחס לבקשות מעין אלה (ראו: עניין וייס לעיל, החלטת כב' המשנה לנשיאה (כתוארו אז) השופט א. רובינשטיין, בפסקה ה'; בג"ץ 4922/19 אפרים נוח נ' מדינת ישראל-פרקליטות מחוז מרכז (פלילי) (9.12.19)).

9. בענייננו, כאמור, המשיבה לא חלקה על בחירתו של המבקש בסעיף 108 לחסד"פ לשם השגת המידע המבוקש, ומצאתי, עניינית, וכפי שפורט, כי מדובר במסלול נורמטיבי מתאים לבקשה זו.

10. החומר המבוקש נועד כדי לאפשר למבקש לטעון כי ננקטה נגדו אכיפה בררנית. ב"כ המבקש טענה כי לא מצאה מקרה דומה בנסיבותיו לזה המפורט בכתב האישום, אשר נאכף במסגרת תיק פלילי, ובקשה כי המאשימה תפנה לתיקים דומים אם היו, ותספק מידע לגבי אותם תיקים, שמא נסגרו, או שהביאו לאישום. כוונתו של המבקש היא לבסס טענה של הגנה מן הצדק בהתאם להוראות סעיף 149(10) לחסד"פ. כשיעלה את הטענה, יהיה צורך לבדוק אם התביעה עמדה בחובתה לפעול בשוויון, בהגינות ובנאמנות ביחס לזכויות חשודים ונאשמים. הנטל להוכחת הטענה מוטל על הטוען לה, וביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק, יעשה במקרים חריגים ונדירים בלבד, בהם הוכח כי הרשות פעלה בשרירות ובחוסר תום לב, והוכח קשר סיבתי בין התנהלותה הפסולה של הרשות ובין הפגיעה בזכויות הנאשם (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ (31.3.05); ע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל (12.8.12), ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ (10.9.13)).

בבג"ץ נוח לעיל, בפסק-דינו של כב' השופט י. עמית, בפסקה 29, צוין:

"איננו קובעים מסמרות לגבי רף הנטל הראשוני שנדרש מנאשם, אך ניתן לומר כי הרף לצורך קבלת מידע ומסמכים נמוך מהרף שנדרש להוכחת האכיפה הבררנית עצמה. זאת, בהיקש לפסיקה במשפט האזרחי, לפיה נדרשת תשתית ראייתית ראשונית על מנת לקבל גילוי מסמכים במסגרת הליכי תובענה ייצוגית, אך הנטל לשם כך נמוך מהנטל

הנדרש לאישור הבקשה עצמה...

בהיבט זה, ככל שבית המשפט לא השתכנע כי הנאשם הצליח לעמוד בנטל הראשוני לשם קבלת מידע ומסמכים במסגרת סעיף 108 לחסד"פ, וככל שאין בידי הנאשם חומר נוסף לבסס את טענתו לאכיפה בררנית, הרי שעל דרך של קל וחומר, יש להניח כי הנאשם לא עמד בנטל הגבוה יותר של הנחת תשתית עובדתית מבוססת לשם הוכחת אכיפה בררנית במסגרת סעיף 149(10) לחוק.

11. סבורני כי במקרה זה עלה בידי המבקש לעמוד בנטל ראשוני של שכנוע כי כתב האישום שהוגש נגדו מגלה נסיבות חריגות ובלתי שגרתיות. מכאן, מצאתי כי קמה למבקש הזכות לקבל מידע אם מקרים דומים לזה הנוכחי נבחנו בעבר על ידי גורמי החקירה והתביעה, וכן מידע לגבי טיב ההחלטות שהתקבלו באותם מקרים. שוכנעתי כי ללא סיוע מצד המשיבה - מאשימה, אין למבקש גישה למידע המבוקש, וכי יש להטיל על המאשימה את החובה לבדוק ולאחר נתונים בשאלה אם סעיף 2(4א) לחוק הגנת הפרטיות נחקר בתיקים פליליים, ואם הוגשו כתבי אישום שייחסו את הסעיף לנאשמים אחרים.

12. הסעיף המיוחס למבקש בכתב האישום, נוסף לחוק הגנת הפרטיות במסגרת תיקון מס' 11 לחוק, בשנת 2011. עד לאותו מועד לא קבע החוק במפורש כי הוראותיו, או חלק מהן, חלות גם על פרטיות של אדם לאחר מותו. בדברי ההסבר הנלווים להצעת החוק, הוטעם כי זכותו של אדם לפרטיות עשויה להתנגש, לא אחת, בערכים אחרים, ובהם חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת. בייחוד הדברים אמורים במצבי אסון שנחשפים בהם הרוגים ונפגעים אחרים, כך בהתאם לדברי ההסבר. מטרת הצעת החוק הנה לקבוע, אם כן, כי הזכות לפרטיות של מי שנגרם לו נזק או מי שנפטר, ואינו יכול להתנגד לצילום או לפרסום צילום, גוברת על זכות הציבור לדעת.

13. סעיף 2(4א) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי "פגיעה בפרטיות" תהיה, בין היתר גם:

פרסום תצלומו של נפגע ברבים שצולם בזמן הפגיעה או סמוך לאחריה באופן שניתן לזהותו ובנסיבות שבהן עלול הפרסום להביאו במבוכה, למעט פרסום תצלום בלא השהיות בין רגע הצילום לרגע השידור בפועל שאינו חורג מהסביר באותן נסיבות; לעניין זה, "נפגע" - מי שסבל מפגיעה גופנית או נפשית עקב אירוע פתאומי ושפגיעתו ניכרת לעין;

כאמור, ב"כ המבקש טענה כי לא עלה בידה לאתר מידע במרשתת על אודות תיקים פליליים שנפתחו בחשד לביצוע עבירה לפי סעיף 2(4א) הנ"ל. לכך השיב ב"כ המשיבה, כאמור, כי למבקש יוחסו עבירות הן לפי סעיף משנה (4) והן לפי סעיף משנה (4א), וחיפוש במרשתת אחר תיקים העוסקים בעבירה לפי סעיף 2(4) מעלה תוצאות רבות.

נוסחו של סעיף 2(4) קובע כי "פגיעה בפרטיות" תהיה:

פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו;

העבירה המיוחסת למבקש בהתאם לסעיף 2(4א) לחוק הגנת הפרטיות הנה אכן, כטענת המבקש, עבירה חדשה, יחסית, אשר נוספה לספר החוקים לפני עשור בלבד. שוכנעתי באופן מספק כי מדובר בעבירה אשר אכיפתה אינה שגרתית. בניגוד לעבירות בגין סעיף 2(4) לחוק, אשר כלולות בכתבי אישום רבים, שעניינם לא

פעם פרסומים מבזים על רקע מערכות יחסים זוגיות או מיניות, כאן מדובר בכתב אישום המתאר סיטואציה חריגה ובלתי שגרתית, ולפיכך יתכן ויש ממש בטענה כי הצטברו מעט מאוד החלטות ופסקי-דין, אם בכלל, בנוגע לעבירה זו.

14. לא שוכנעתי בעמדת המשיבה, שטענה כי די במידע הרב והזמין הקיים לגבי אכיפת סעיף 2(4) לחוק, וכי אין לחייב העברת מידע לגבי הסעיף הנוסף, סעיף 2 (4א) לחוק. כתב האישום מייחס צילום של נפגע תאונת דרכים בסמוך לאחר פציעתו הקשה בנסיבות חריגות וקשות ביותר, והפצת הצילום באפליקציית ווטסאפ. עולות שאלות לגבי מדיניות אכיפת החוק והעמדה לדין, ויש לאפשר למבקש לקבל מידע בשאלה אם מקרים דומים, שעניינם בעבירה חדשה יחסית, ובשילוב נסיבות נדיר לכאורה, טופלו בעבר במישור פלילי. למותר לציין, כי לא התבקש כל מידע ביחס למדיניות ההעמדה לדין בעבירות לפי סעיף משנה (4), אלא ביחס לעבירה לפי סעיף 2(4א) בלבד.

15. כתב האישום נשוא בקשה זו הנו חריג בעובדותיו. מדובר בתאונה שנסיבותיה מצמררות, ואשר המבקש ראה את תוצאותיה, צילמם והפיצם, וזאת על פי המיוחס לו בכתב האישום. לצד האמור לא ניתן לומר, על פניו, כי תיעוד מצולם של אסונות, בכלל זה תאונות דרכים, על ידי צלמים מקצועיים או על ידי עוברי אורח, ובהמשך גם פרסום של צילומי תוצאות האסון, מהווים התנהגות אשר נאכפת תדירות בפלילים. יש לאפשר למבקש לבסס את טענתו שמא הואשם באופן תקדימי, ולשם כך נדרש לו מידע כמבוקש, אותו לא הצליח לאתר ללא סיוע המשיבה.

16. זאת ועוד, בעבירה גלום היבט מסוים של צמצום הזכות לחופש ביטוי של הפרט, וצמצומה של זכות הציבור לדעת, כעולה מאותם דברי הסבר שהובאו לעיל, ושיקול זה מתווסף לשיקולים שפורטו לעיל, בקבלת הבקשה, בזיקה לקביעות בעניין **סגל** אשר הובאו במסגרת הדיון כאן. מקובלת עליי הטענה, אם כן, כי בעבירות מסוג זה יש מקום לבחינה זהירה של מדיניות התביעה בהעמדה לדין בגין.

17. קביעתי, כי המבקש זכאי לקבל מידע ברוח בקשתו, אין בה, להוות כל קביעה בטענות ההגנה מן הצדק גופן, וכל כוונתה, כפשוטה, הנה כי המבקש יקבל לידי מידע, שבו יוכל להשתמש כרצונו. השאלה אם המבקש הופלה אם לאו, ואם אישומו נגוע באי צדק, תוכרע בעתיד על בסיס נתונים ושיקולים מגוונים, אשר חלקם, וחלקם בלבד, קשור למידע אותו הוא מבקש. המבקש זכאי לדעת אם יש תלונות דומות על פרסום תצלומים של נפגעי אלימות או תאונות, או שמדובר בתלונה נדירה, ורשאי הוא לקבל מידע כיצד טופלו תלונות דומות, אם אכן היו. בעתיד יתכן ותישמע עמדה של המשיבה, על החלטה לשנות מדיניות אכיפה, ולהגיש כתבי אישום במקרים חמורים של הפרת פרטיות בנסיבות דומות, גם אם עד כה לא עשתה כן, ואולם בשלב זה ראוי להבהיר את התמונה כמבוקש. טענות המבקש ותגובות המשיבה יישקלו עניינית בעתיד.

18. לסיכום - בהתחשב בנסיבות המיוחדות והחריגות של העניין, סברתי כי דרוש איזון ראוי בין זכות העיון של המבקש באשר לאכיפה פלילית של מקרים דומים, ובין האינטרס שלא לגרום הכבדה בלתי סבירה על פעולתה של המאשימה, וזאת תוך צמצום התקופה שלגביה יידרש המידע. בנוסף, וכדי להבטיח שלא תיפגע פרטיותם של צדדים זרים, לא אחייב מסירת מידע אישי. על המאשימה להעביר מידע כפי שיפורט, לגבי עניינים הדומים במהותם לזה שכאן, ושעניינם **פרסום פוגעני של נפגע**, כמפורט בסעיף 2(4א) לחוק הגנת

הפרטיות. מצאתי כי בשלב זה די להורות על העברת מידע כמותי, ללא חיוב על פירוט נסיבתי של המקרים, ואולם אין לשלול כי למבקש תעמוד בעתיד הזכות לקבל פירוט נוסף, אם תהא לכך הצדקה, ולאחר שיקבל את המידע שיחוייב בהעברה.

19. לנוכח המכלול המפורט לעיל, אני מורה למשיבה, בשלב זה, להעמיד לעיונו של המבקש את הנתונים הבאים:

- א. מספר תיקי החקירה שנפתחו בגין חשד לביצוע עבירה לפי סעיף 2(א4) לחוק הגנת הפרטיות, בארבע השנים האחרונות.
- ב. מספר כתבי האישום שהוגשו בעבירה לפי סעיף 2(א4) לחוק, בארבע השנים האחרונות, בציון עמדת התביעה בעניין עתירה להטלת מאסר בפועל.
- ג. ציון מספרי של תיקי חקירה בחשד לעבירה לפי סעיף 2(א4) שנסגרו, בשלוש השנים האחרונות, בציון עילת הסגירה.

המידע יועבר לידי המבקש בתוך 60 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ד תשרי תשפ"ב, 30 ספטמבר 2021,
במעמד הצדדים.